

Iban L. Llop

Llibre de Nàpols

Premi de Poesia
Ausiàs March
Ajuntament de Gandia

L'entrada triomfal d'Alfons el Magnànim,
el furgó de la policia, els uniformes, la mirada superba
i anys més tard, quan retornaràs sobre aquestes paraules,
veuràs només el furgó policial, les pistoles i el viatge
a Gènova, la bala precisa perdent-se entre les
[investigacions internes,
oblidada entre la paperassa inútil i la pols de
[les hemeroteques.

Ha passat la tempesta, la ciutat s'ofereix a les presses de tornar a casa.
 En els fanals, la llum groguenca, les gotes que encara pengen
 i una gota solitària (com

l
 a

f
 u
 l
 l
 a

d'E. E. Cummings), que és a punt de caure.

Ha passat la tempesta, la ciutat existeix de sobte.

A poc a poc els carrers recullen els paraigües destrossats,
 abatuts i exhaustos després d'aquesta guerra.

Ha passat la tempesta. Una parella s'amaga encara
 de la pluja (han començat a besar-se quan les primeres gotes
 no eren encara cap amenaça).

Demà Salvatore anirà a Aviano.

Guarden silenci, potser saben que ell no tornarà,
 qui sap si serà una bomba, una emboscada, un joc a altes hores

[de la nit

amb la pistola reglamentària o potser la leucèmia, com un cuquet,
 a mossegades petites i voraces. Ha passat la tempesta.

Ningú no gosa dir-los que fa hores que ha deixat de ploure.

Li han permés un pessic de silenci.

Aquest matí el xaloc il·lumina les coses amb aquell color tan
[especial.

Ha tret les pintures i els pinzells mentre Nàpols calla i no es mou,
perquè puga pintar-la amb aquella llum tan especial.

De sobte, com falziots, passen els xiquets amb les motos trucades.

Es caga en la puta mare que els va parir mentre cau a terra,
com l'última copa de la festa, el matí.

S'escampa el xaloc per tot arreu, com trossos de vidre
torna el silenci, reflectit per aquella llum tan especial.

El besavi, assegut a la cadira recorda encara els seus anys a Amèrica, el seu temps a Little Italy i les lluites entre jueus i irlandesos, sindicats i empresaris.

Hi ha el banquet i un cantant que enceta *'O sole mio*.

Don Raffaele, el fill, avui no vol saber res de comissions o xantatges i de reüll mira com creix de bé Maria, la filla de Luigi.

Antonio, el nét, al bell mig de la cançó alça eucarísticament

[el seu fill

Raffaele, el besnét.

Un nadó gros i enorme per al temps que té, uns ulls mig tancats, una pell lletosa. El menut de la família, exposat en públic, obre la boca i més que un plor llança un bram que tots admeten propi de la família.

Els noms dels morts enganxats amb cola per les parets de la ciutat.
 L'edat, la família de procedència i l'església on has d'anar.
 Pots trobar-te de vegades cavalls i crespons negres,
 una bona caixa i bona comitiva.
 Ha mort un camorrista i les mirades t'obliguen a saludar-lo,
 encara que sigues de fora, i això és la primera cosa que has
 [d'aprendre.
 L'arrossegament d'uns peus, silenci, moltes ulleres fosques i tu,
 que et plantes i saludes.

T'han fet callar fins i tot els pensaments.
 Ho has d'admetre, t'has cagat als pantalons.
 Voldries fugir, fugir només, córrer, plorar,
 com quan t'arrossegaven camí de l'escola
 per ensenyar-te tot allò que no volies aprendre.